

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa Państwowej Inspekcji Pracy działającej na rzecz N. S. i N. S.

przeciwko K. W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2009 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 10 czerwca 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa Państwowej Inspekcji Pracy działającej na rzecz N. S. i N. S. przeciwko K. W. o ustalenie istnienia stosunku pracy na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2009 r., postanowieniem z 10 czerwca 2009 r. odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd Okręgowy podniósł, że stosownie do treści art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy o prawa

majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

W sprawach o roszczenia pracowników dotyczących nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określonych - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślonych - za okres jednego roku (art. 23 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa w pozwie określiła wartość przedmiotu sporu na 2.230 zł. brutto i taka kwota została przyjęta także w postępowaniu apelacyjnym. Wartość przedmiotu zaskarżenia, objętego skargą kasacyjną dotyczy tylko tych roszczeń i ich wartości, które były przedmiotem rozpoznania przez Sąd drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej natomiast strona pozwana wskazała: „wartość przedmiotu zaskarżenia skargi kasacji to kwota 15.312 zł.”

Sąd Okręgowy stwierdził, iż kwota zaskarżenia wskazana przez pozwanego jest nieprawidłowa. Strona nie może bowiem w skardze kasacyjnej podać większej wartości zaskarżenia, niż kwota przedmiotu sporu przyjęta w postępowaniu w pierwszej instancji. Wartość zaskarżenia wskazana przez pełnomocnika strony pozwanej nie ma żadnego odniesienia do treści art. 23¹ k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik pozwanego zarzucił naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. „przez stwierdzenie, że wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej jest większa, aniżeli wartość przedmiotu sporu określona przez powoda na kwotę 2.230 zł podczas, gdy rzeczywista wartość przedmiotu sporu nie była przedmiotem badania przez Sądy obu instancji, a została przyjęta bezkrytycznie na podstawie określenia wartości przedmiotu sporu w pozwie w sytuacji, gdy z zeznań N. S. wynikało, że okres świadczenia pracy u pozwanego miał trwać przez rok, a w tym stanie rzeczy faktyczna wartość zarówno przedmiotu zaskarżenia, jak i sporu winna być określona na kwotę 15.312 zł i w związku z powyższym odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej”.

W opinii pozwanego, z uwagi na kwestionowanie w całej rozciągłości roszczeń zgłoszonych w pozwie, negowanie jego podstaw i uzasadnienia, tym

samym kwestionował on również dochodzoną pozewem wartość przedmiotu zaskarżenia, bez zgłaszania odrębnego zarzutu w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty przedstawione w zażaleniu są bezpodstawne.

Słusznie Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną pozwanego ze względu na jej niedopuszczalność z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia.

W opinii Sądu Najwyższego wartość przedmiotu zaskarżenia, określona zgodnie z art. 23¹ k.p.c. jako suma wynagrodzenia za okres sporny, to jest od 22 października 2007 r., czyli rozpoczęcia przez N. S. świadczenia pracy na rzecz strony pozwanej, do 31 grudnia 2007 r., czyli do dnia zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej przez pozwanego, określona została prawidłowo.

Argumenty wnoszącego zażalenie, że umowa miała trwać przez rok są zupełnie niezrozumiałe. Wcześniejszy zamiar stron nie ma żadnego znaczenia w kontekście tego, że oczywiste jest, że wykonywanie pracy na rzecz pozwanego faktycznie ustało z dniem wypadku, to jest z dniem 22 grudnia 2007 r., natomiast z dniem 31 grudnia 2007 r. pozwany przestał prowadzić działalność gospodarczą.

Należy również podnieść, że strona pozwana w trakcie całego postępowania nie kwestionowała tak ustalonej wartości przedmiotu sporu, bowiem wbrew temu co twierdzi w zażaleniu, nie można jako zarzutu co do wartości przedmiotu sporu traktować kwestionowania roszczeń zawartych w pozwie. Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia wyłącznie na potrzeby skargi kasacyjnej na sumę 15.312 zł, wielokrotnie przewyższającą wartość przedmiotu sporu, jest, jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, niedopuszczalne.

Na marginesie można również dodać, że powoływanie w zażaleniu na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną zagadnienia prawnego warunkującego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest bezprzedmiotowe, bowiem w postępowaniu zażaleniowym kwestie te nie podlegają ocenie przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

